

L'Amistat

L'amistat és un tresor,
millor fins i tot que l'or.
No hem reflexionat
pel que fa aquesta veritat.

L'amistat és un sentiment lliure.
No cal ser ric ni acomodat,
per poder riure i somriure,
ja que aquest sentiment,
no pot ser comprat.

L'amistat de veritat està present,
tant si plou, com si fa vent.
Perquè aquesta s'obté amb paciència
i no pertany a cap mena de ciència.

La bona amistat mai no t'abandona,
aquest és el motiu pel qual tant s'abona.
També, per això de l'amistat ningú n'està fart,
de fet, de la vida n'és una gran part.

Tot això és l'amistat,
un petit poder desproporcionat.

Omar Nassip (2n ESO A)

ENTRE QUÍMICS

Eren les vuit del matí i un dia més entraven les dues al laboratori per fer com cada dilluns la classe de química. Avui tocava pràctica, i com sempre, seien a l'última fila de l'aula. Allà, les dues, la Marta i l'Ona, parlaven de totes les seves històries i de tant en tant seguien el fil de la classe i prenién algun apunt. La resta de companys les miraven de reüll i les feien callar en moments concrets, quan les seves rialles pujaven de to. La professora havia decidit algunes classes enrere que ja no els cridaria més l'atenció. I era així com l'Ona i la Marta anaven passant el curs, endinsades en el seu món.

Quan la classe es va acabar, la Marta va decidir que ella i la seva amiga farien campana a la següent hora ja que li feia mandra fer Educació Física, com sempre, i l'Ona, com de costum, va fer-li cas, tot i sabent que no li convenia, ja que el professor li havia dit que si es saltava una classe més tindria el trimestre suspès. Però ella havia de fer costat a la seva amiga, com sempre.

La Marta, com veieu, era la que controlava la relació i el cervell de totes les ximpleries que feien i deien; i l'Ona, més dòcil, era la que les posava en pràctica. D'aquesta manera de conviure se n'havia adonat la Laia. Veia tot el que feien: campanes, cremar cadires i donar-ne la culpa als altres, criticar tothom qui es posava al seu camí... No es creia que l'Ona, la seva amiga des de ben petites, podia arribar a fer aquelles coses, i per influència de la Marta havia canviat tant i optava per un posat xulesc que no la duia enlloc. Però, malgrat tot, la Laia encara tenia esperances en la seva amiga.

De tant en tant els companys parlaven amb l'Ona i li feien arribar les seves queixes: "amb la Marta ets diferent", "quan estàs amb ella sou insuportables", "Ona, em caus millor quan no vas amb la Marta" o "fas coses que abans ni et passaven pel cap". I amb totes aquestes fletxes clavades, l'Ona arribava a casa dolguda, molts cops plorant. Sentia que la Marta era l'única que sempre era al seu costat i creia que eren els altres que no veien l'amistat que hi havia i no entenia per què tothom parlava tant malament d'ella. Tot i això ella se l'estimava i no volia separar-se'n mai.

Van anar passant els mesos i la Marta seguia igual, però l'Ona, en canvi, semblava que començava a madurar i a tenir criteri propi i ja no es deixava enredar tant. Fins que un dia a classe de química, mentre estaven fent un experiment, cap de les dues es deia ni piu. Es notava que estaven enfadades, això ja ho havien percebut tots, la classe estava més silenciosa del que era normal. Però l'única que en sabia el motiu era la Laia. Resulta que l'Ona havia delatat la seva amiga, ja que sinó la expulsaven de l'institut, perquè començava a estar farta de carregar ella sempre la culpa de totes dues sense queixar-se.

La Marta tenia un cabreig increïble, i va aprofitar-lo per fer-ne una venjança i riure una estona de la seva amiga. Va agafar el tub d'assaig amb el líquid lila i l'hi va tirar directe a la cara. Sense remordiments. L'Ona, que se'n penedia del que havia fet i volia que tot s'arreglés, quan el líquid tòxic va tocar la seva llengua, va notar dins seu, molt profund, un dolor intens que li deixava clar que aquella era i sempre havia sigut una relació tòxica.

I aquesta és la història de dues amigues que, entre químics, van descobrir que la seva relació era tòxica. "No cal un líquid tòxic per saber que una persona no et convé."

“És molt senzill formar part d’una relació tòxica però no tant sortir-ne. S’ha de saber valorar les amistats i veure el que ens aporten per tenir amics de veritat.”

Anna Tarrés (2n d’ESO A) Menció especial

LA NIT MÉS LLARGA

Primer de tot, em presento: soc en Jaim, un nen **Jueu** que, per gràcia de DÉU, va sobreviure a *la nit dels vidres trencats*. Amb aquest relat, m'agradaria poder recordar als qui aquella nit, em van deixar per reunir-se amb el cap del cel i poder fer justícia.

Em situo a la matinada del 9 de novembre de 1938, en aquell moment jo tinc 14 anys i visc amb els meus pares en un modest edifici d'un barri central de la gran ciutat d'Hamburg. El meu pare, Liezer Alfaquin, és un reputat sastre de la ciutat. La seva modesta botigueta està situada a la cantonada entre el carrer Griesstraße i el Smidtstraße. La meva mare, Ester Melek, col·labora en les feines de casa i sovint ajuda el pare en els encàrrecs més importants. Com cada dimecres, esmorzo ben aviat, carrego la motxilla i em dispenso a anar a l'escola. Allà hi trobo com sempre els meus amics i els meus professors (a qui agraeixo tot el que em van ensenyar). La jornada transcórrer d'una manera molt normal, bé, cal destacar que la meva millor amiga Dafna m'anuncia que aquell mateix dia abandona la ciutat, marxa aquella nit. El dia va anar amb normalitat: el pare està embolicat amb els seus projectes i la mare parla amb les veïnes de la crisi i de com de bon empresari és el seu marit.

La nit arriba, l'ambient es tenyeix de negre. Els fanals que normalment solen estar encesos aquella nit no ho estan. El pare triga en venir més del normal, però la mare l'espera amb ganes, com sempre. Són dos quarts de deu i de cop i volta se sent una remor a la plaça. M'aixeco de la cadira i alço el coll per poder arribar a la finestra: allà puc presenciar com d'uns camions de color verd militar en surten uns homes vestits amb unes camises marrons, una banda al braç vermella i armes carregades a les mans. Al moment sento uns trets, era la botiga del meu pare! En aquell mateix instant, i, sense pensar-m'ho, agafo les claus i surto corrents a buscar el pare. La mare em segueix per darrera amb el crit de: — Jaim, atura't! — En aquell moment no vaig fer cas de les seves advertències. Al sortir, presencio, com d'un cotxe, hi surten a la força els pares de la Dafna. Els homes de marró empunyen una pistola i els executen al moment. Seguidament, la meva mare m'agafa del clatell i em porta darrera d'un carro, per amagar-nos. Allà m'allibero de la mare, trec el cap per un forat i veig com uns homes llancen benzina i foc a la botiga del pare mentre que ell, agenollat, contempla com es crema el seu negoci. Al mateix instant, decideixo posar-me en perill per salvar al meu pare: arrenco a córrer i li prenc l'arma a un dels de marró. De cop i volta, tres homes se'm llancen a sobre, i al moment puc escoltar una dolça veu que em recorda la Dafna: — Deixeu-lo en pau! — Al moment, els "guàrdies" es giren i decideixen anar cap a ella. Els quatre arrenquem a córrer: la meva mare; el meu pare; la Dafna i jo. Des del fons sentim uns crits i al girar lleugerament el cap puc comprovar com darrera nostre tenim tot un exèrcit de persones perseguint-nos. Als nostres costats podem observar com: antics edificis, antigues cases burgeses, construccions

improvisades... passen pel nostre costat. De cop i volta, escolto un tret. És la meva mare, l'han ferit. El nostre instint de supervivència, que en aquell moment predomina, ens impedeix parar-nos a ajudar-la, bé, a tots excepte el meu pare, per sort ell decideix quedar-se amb ella. Al moment s'escolten un parell de trets i un gran crit de dolor. Tot seguit seguim corrent, sense mirar enrere. De cop i volta, un gos m'agafa de l'esquena i em tomba a terra. La Dafna s'enfronta a ell, un altre cop uns tirs silencien l'escenari. Aquell cop, els homes de marró han fallat els tirs, han matat l'animal a l'acte. En aquell instant de confusió, la Dafna comença a córrer cap als homes de marró mentre em diu: — Jaim, escapa, has d'explicar el que aquesta nit hem viscut. No miris enrere. — Al moment tres tirs tornen a silenciar el món. Per sort aconseguixo escapar-me. Trobo una claveguera oberta i allà em fico. He de passar la nit arronsat, al costat de les aigües residuals.

L'endemà torno a casa, bé, al que en queda. La meitat de l'edifici ha quedat completament destruït. Per sort, per allà passa una família, el seu fill és amic meu. Ells són conscients que jo sóc Jueu, però, suposo que per compassió m'acullen a la seva llar. Allà vaig passar tota la guerra, amagant-me de les periòdiques inspeccions dels nazis.

*En record a totes les persones
que van morir, entre la nit del
dimecres 8 i la matinada del
dijous 9 de novembre del 1938.*

“Els qui s'estimen s'ajuden, qui busca el mal, l'acabarà trobant per a ell.”

Sergio Mancha (3r B)

Una abraçada

Quan em mires
                          en silenci
i somrius
                          callada
                          al meu costat

sento el teu batec
                          constant

i és això tot el que em dones

i ja n'hi ha prou

Quan s'entelen
                          les paraules

i em regales
                          amiga
                          una lila

m'il·lumines

Sota un arbre
                          amic

la ginesta ja floria

i és això tot el que et dono

i res més

i la pluja que ens estima